

CÁNH CHIM CUỐI TRỜI

*Bài chuyển thơ dựa theo chuyện ngắn cùng tên
Của tác giả Trần Quang Thiệu*

Chúi phi cơ nhắm mục tiêu,
Trái bom cuối Đức vừa điều, nổ tung.
Khói đen mịt cả một vùng,
Nơi quân Thánh Chiến tập trung hoành hành...

Trở về mẩu hạm đáp nhanh,
Coi như phi vụ hoàn thành êm xuôi
Lòng anh thoáng một niềm vui,
Làm xong báo cáo, anh lui về phòng.

Muốn tìm giấc ngủ cho xong,
Henry người bạn cùng phòng còn đây.
Lời chào thân mật trao ngay,
Biết anh đang đợi, phiên bay sắp rồi.

Đức thì vội vã ngả người,
Để tìm giấc ngủ, hiện thời đang say.
Cho dù còn mặc đồ bay,
Vội vàng không muốn đi thay đồ liền.

Henry lại muốn nhắc riêng,
“*Có thư tao muốn ưu tiên cho mày*”
Đức liền lên tiếng hỏi ngay,
Thư gì thế? đâu có ai biết mình?

*Là thư của một học sinh,
Gởi cho chiến sĩ, tâm tình đầu năm.
Thấy tên có lẽ Việt Nam,
Nên tao muốn để mày tâm sự cùng...*

Đức như có vẻ lạnh lùng,
Thế à! để đó mày đừng vút đi.
Để xem coi em nói gì?
Giờ tao đi ngủ, rồi thì sẽ hay...

Đức đi vào giấc ngủ say,
Nhưng cơn ác mộng, đến ngay cấp kỳ.
Anh vừa thấy mình lâm nguy,
Phi cơ gặp nạn, lấy đi mạng mình.

Làm anh tỉnh giấc thất kinh,
Mồ hôi ướt đẫm, tim hình như ngưng.
Bỏ ngay giấc ngủ nửa chừng,
Thay đồ đi tắm để đừng nghĩ thêm...

Người như tỉnh táo hơn lên,
Ngồi vào bàn viết, thấy liền bì thư.
Bốc lên để xem thiệt hư,
Đúng là tên Việt gần như hoàn toàn.

Một người con gái tên Loan,
Lại mang họ Nguyễn, đâu còn ngờ chi?
Mở thư xem cô viết gì?
Trên tờ giấy gạch, cô ghi những dòng:

*“Cám ơn chiến sĩ góp công,
Diệt trừ khủng bố, an lòng cho dân.
Cùng lời thăm hỏi, vấn an,
Vinh danh lính chiến đã mang hoà bình”...*

Do trường khuyến khích học sinh,
Viết thư thăm hỏi, tỏ tình hậu phương.
Thường thì đề tên, và trường,
Cô ghi địa chỉ, còn tường trình thêm:

*Vài dòng ghi chú về em,
Để anh hiểu rõ được thêm về mình.
Cha tôi cũng là nhà binh,
Dưới thời Cộng Hoà, gia đình mới sang.*

*Cũng nhờ nước Mỹ cứu mang,
Giúp cho cuộc sống bình an, học hành.
Cám ơn nước Mỹ chân thành,
Và người lính chiến như anh thật nhiều...*

Đôi câu, không có bao nhiêu,
Nhưng chân thành, và có nhiều quen thân.
Cha mình cũng là quân nhân,
Bảy lăm di tản, cũng cần tựa nương...

Mong ngày về lại cố hương,
Niềm tin cứ mãi vấn vương không rời.
Đến khi ông đã qua đời,
Vẫn chưa thực hiện được lời ước mong...

Khi xong trung học phổ thông,
Bước vào đại học, thấy lòng nôn nao.
Được hai trường lớn nhận vào,
Đức không định được nơi nào để đi.

U S D hay Naval Ecademy?
Theo binh nghiệp như cha, thì Naval.
Hay thành bác sĩ kỹ sư?
Cha không khuyến khích, cũng như yêu cầu.

Nhưng ông luôn nhắc một câu,
Trả ơn nước Mỹ đã thu nhận mình.
Nếu cần đến sự hy sinh,
Cho quê hương mới, thì mình cũng nên...

Những điều cha nói ở trên,
Khiến cho Đức chọn về bên cha cần.
Cũng là thoả mãn một phần,
Mộng mình bay bổng vào tầng mây xa...

Thư Loan làm Đức nhớ cha,
Một đời chỉ biết xông pha chiến trường.
Làm cho Đức thoáng thấy thương,
Đọc thêm, để hiểu tận tường lời thư.

Thấy mình có chút ưu tư,
Rồi liền quyết định viết thư trả lời.
Cám ơn cô gái Việt ơi!
Đầu năm nghĩ đến lính nơi chiến trường...

* * *
*

Bà Tâm để ý đến Loan,
Lúc sau này bà thấy con khác thường.
Chắc là đã có người thương?
Ra vào ngõ ngách, như dường mong ai.

Xem chừng mấy đứa con trai,
Thường luôn thăm hỏi, và hay đến nhà.
Nhưng Loan chẳng có mặt mà,
Nên bà không đoán được là chuyện chi?

Những mong, không có chuyện gì,
Chú tâm học tập, lo vì tương lai.
Nhưng sao bà vẫn nghĩ hoài,
Và đem chuyện đó công khai với chồng.

Ông Tâm khuyên, cứ an lòng,
Con mình đã lớn, sẽ không nổi nào.
Bây giờ trình độ nó cao,
Tội mình lúc nhỏ không sao sánh bằng.

Mặc dầu thừa nhận khả năng,
Nhưng sao bà vẫn cứ bắn khoăn hoài.
Bất ngờ bà thấy hôm nay,
Loan mừng khi được thư ai gửi về.

Ôm vào ngực, cười thoả thê,
Và liền sau đó đi về phòng riêng.
Bà Tâm muốn vào hỏi liền,
Nhưng không thấy tiện, để yên đó chờ.

Vì bà không muốn làm ngơ,
Nên nhân vào dịp trong giờ ăn cơm.
Bà nêu câu hỏi với Loan,
“Thư gì mà mẹ thấy con vui mừng?”

“Chắc trường nào nhận không chừng?”
Không phải đâu mẹ, xin đừng vội khen.
Đó là thư của bạn quen,
“Bạn thôi sao?, mà con quen khi nào?”

Loan không biết trả lời sao,
Nên liền hướng câu chuyện vào ông Tâm.
*“Hồi ba có nhận thư thăm,
Của trường gửi đến mỗi lần xuân sang?”*

Ông Tâm đôi mắt mơ màng,
Nhớ về quá khứ, nơi đang chiến trường.
Có thư em gái hậu phương,
Nhưng ông chỉ biết tên trường mà thôi...

Thì Loan như được mở lời,
Liền cho biết chuyện trong thời gian qua:
*“Hồi đầu năm, trường đề ra,
Viết thư cho lính, gọi là mến thăm.*

*Cuối thư, con lại chủ tâm,
Nói ba là lính Việt Nam Cộng Hoà.
Còn ghi địa chỉ con ra,
Cùng là người Việt, anh ta trả lời”...*

Bà Tâm nghe nói, kêu trời!
Còn ông khoan khoái, và rồi điều tra.
Hỏi thăm công việc anh ta,
Thưa ba, anh ấy đương là phi công.

Đang công tác ở Trung Đông,
Hàng Không Mẫu Hạm ở trong vùng này.
Mang lon Đại Úy hiện nay,
Di tản qua Mỹ từ ngày còn thơ.

Chúng con kết bạn cũng do,
Có nhiều điểm giống, khiến cho cảm tình.
Ba anh cũng là nhà binh,
Và ông cũng muốn con mình dẫn thân.

Để đền đáp lại một phần,
Những gì nước Mỹ giúp dân Việt mình.
Nên con cũng rất đồng tình,
Ngày thêm quý mến, cảm tình đậm sâu...

Ông Tâm tỏ vẻ tâm đầu,
Nghĩ rằng con gái mình đâu có khờ.
Còn bà thì nói băng quơ,
“*Yêu chi cho khổ, chẳng lo học hành*”

Còn Châu thì hỏi tình ranh,
“*Đẹp trai không chi?*” riêng dành cho tôi.
Biết em mình chọc phá thôi,
Nên Loan không muốn trả lời cho em.

Bà Tâm liền vội nói thêm,
“*Lấy chồng dân sự cho êm ấm nhà.*
Nhà binh thường phải đi xa,
Xông pha lửa đạn, sao ta yên lòng”.

Nhớ khi bà mới lấy ông,
Đêm nào cũng vái cho chồng bình an.
Rồi nhìn những cảnh khốc than,
Của người vợ trẻ vừa mang tang chồng...

Làm sao có thể yên lòng,
Chuyện ngày xưa đó, mãi không phai mờ...
Thoáng buồn con gái ngây thơ,
Thấy con ríu rít, bà vờ làm vui.

Loan vừa có chút buồn ngủi,
Về phòng suy nghĩ tới lui một hồi.
Lấy thư của Đức sắm soi,
Mở ra đọc lại, để vơi bớt buồn...

Em yêu!
Từ ngày quen biết với em,
Khả năng tiếng Việt tăng thêm rất nhiều.
Honey thay bằng “em yêu”,
Chắc là em cũng thấy điều đôi thay?

Anh đang mong đợi từng ngày,
Khi tàu về bến, gặp ngay em liền.
Sẽ thôi, quên hết ưu phiền,
Thời gian còn lại dành riêng chúng mình.

Anh xin phép với gia đình,
Đưa em đến những nơi mình ước mơ.
Xem phim, dạ vũ, coi sô,
Nắm tay dạo bước bên bờ biển xanh...

Ngắm trời, mây, nước, cùng anh,
Thiên nhiên luôn tạo bức tranh muôn màu.
Để anh kể chuyện trên tàu,
Chỉ trời và biển, biết đâu bến bờ...

Công viên ghé đá nên thơ,
Để anh có dịp được sờ vào tay.
Mượt mà mái tóc đẹp thay!
Người con gái Việt, làm ngây ngất lòng!

Càng mơ, anh lại càng mong,..
Cho ngày gặp mặt đến trong cấp kỳ.
Em cầu nguyện cho anh đi,
Để anh tròn hứa, không gì khó đâu.

*Tương lai thì vẫn còn lâu,
Em còn đi học, anh đâu đã về.
Nhưng ai cấm mình hẹn thề,
Kết thành tình nghĩa “phu thê” một ngày...*

*Mỗi khi anh mở phen tay,
Hình em lại hiện lên ngay màn hình.
Miệng cười duyên dáng rất xinh,
Tóc dài óng mượt, khiến tình anh say.*

*Phen luôn trước ngực không thay,
Cả khi anh mặt đỏ bay, không rời.
Để luôn có em bên đời,
Anh không cảm thấy lẻ loi một mình...*

*Thương và nhớ em nhiều
Anh Đức*

Tình yêu đến thật lạ lùng,
Khiến Loan cũng thấy ngỡ ngàng làm sao!
Khởi đầu là thư đổi trao,
Trở thành người bạn, khát khao tâm tình.

Những mong tạo được quân bình,
Suốt bao năm tháng lênh đênh trên tàu.
Tình yêu đã vụt đến mau,
Với người con gái lần đầu...biết yêu.

Thư từ, cùng với email,
Tiếp mang tâm sự, kèm theo cả hình.
Cô là gái Việt rất xinh,
Anh thì quân phục nhà binh oai hùng.

Xứng đôi vừa lứa vô cùng,
Nên tình cảm, đã không ngừng thăng hoa.
Tâm tình, rồi yêu thiết tha,
Một phần cũng bởi “đều là Việt Nam”.

Có khi Đức gọi về thăm,
Thông qua làn sóng riêng, nằm trên tàu.
Loan không được phép gọi vào,
Email là phương tiện đổi trao dễ dàng.

Thế nhưng, Loan rất hoang mang,
Đợi chờ cả tháng, mà chàng lặng yên.
Email Loan gửi còn nguyên,
Chắc là anh bận, hay duyên có nào?

Làm Loan cứ mãi nôn nao,
Ngóng chờ tin mãi, ra vào suy tư.
Hết email, lại chờ thư,
Từ trên laptop cũng như ở nhà.

Hay là anh có người ta?
Nhưng liền phủ nhận, cho là viễn vông.
Vì rằng anh rất thật lòng,
Chắc là bận lắm, nên không trả lời...

Đêm nay, đã khuya lắm rồi,
Trong phòng, Loan vẫn còn ngồi ngẩn ngơ.
Hình như nàng đang cố chờ,
Chuyện gì đó sẽ bất ngờ cho ta.

Thì computer chợt hiện ra,
“*you got mail*”, ôi thật là vui ghê.
Thế nhưng thất vọng tràn trề,
Không là của Đức, mà tên đề Tonny.

Loan muốn xóa nó liền đi,
Vì là thư rác, đọc chi cho phiền.
Kịp nhìn phần tiêu đề riêng,
“**gửi chị Kim Loan**”, nên liền mở xem:

Thưa chị, tôi tên là Tonny Lê,
Một trong mấy người thuộc về gốc Việt.
Tôi và anh Đức chỉ mới vừa biết,
Tuy là cùng làm việc trên tàu.

Hàng Không Mẫu Hạm, không dễ biết nhau,
Cả trên ngàn người, mình đâu biết hết.
Nhưng tôi và anh Đức cùng là Việt,
Nên chúng tôi đã đặc biệt nhớ ra.

Anh Đức đã vừa từ bỏ chúng ta,
Kiểm tra thư tín, tôi là bốn phận
Để loại bỏ những email không người nhận,
Do chuyển chuyển, hay tử trận mất rồi.

Thì account phải được xoá đi thôi,
Đến phần anh Đức, thì tôi suy nghĩ.
Vì thấy có đến mười thư của chị,
Chưa được mở, tôi để ý đến liền.

Vì lịch sự, không thể mở thư riêng,
Mặc dầu tôi có thể làm chuyện đó.
Nên lấy địa chỉ trước khi xoá bỏ,
Vì nghĩ là chị chưa có được tin.

Về sự việc anh Đức đã hy sinh,
Chắc sót tên trong gia đình anh Đức.
Tình đồng hương, tôi cho hay lập tức,
Để chị biết về tin tức anh ngay:

"Trên vùng trời Irag lúc đang bay,
Thì đã bị trúng ngay hoả tiễn.
Máy bay anh Đức nổ tan biến,
Trên sa mạc gần trận chiến hoan vu.

Nên xác anh đã biệt tị mù,
Không thể tìm và thu lại được.
Tôi rất buồn cho số anh bạc phước,
Cả tàu đều đồng loạt tiếc thương anh"...

Nỗi đau lên đến tột cùng,
Loan oà lên khóc, phải ngừng đọc thư.
Ngờ đâu sự thật đã như,
Điều không dám nghĩ, quá ư đau lòng...

Mất mờ, lệ đầm lưng tròn,
Nhớ lời mẹ kể, thật không thể ngờ.
Là điều con nhận bây giờ,
"Cảnh người vợ trẻ, bơ vơ khóc chồng"...

* * *

*

Cơn mưa bão, vừa đi qua,
Nơi thành phố hiền hoà đáng yêu.
Người đi thưa thớt không nhiều,
Trên đường ra biển trong chiều hôm nay.

Vì không đông như mọi ngày,
Dễ dàng để nhìn thấy ngay một người.
Đồ đen, với hoa hồng tươi,
Thần thờ tiến bước đến nơi cầu tàu.

Cành hoa được thả xuống mau,
Và nàng đứng ngắm rất lâu hoa này.
Miệng như đang nói với ai,
Khi hoa trôi khuất, mới quay trở vào.

Một bà đứng đó hồi nào,
Vừa liên tiến lại, và trao ân tình.
Bà ôm cô gái vào mình,
Bờ vai nhúc nhích, như hình khóc than.

Bà kia chính là mẹ nàng,
Cùng nhau đi bước trên đường trở vô.
Mây đen từng cụm lững lờ,
Cánh chim bạc gió, khuất mờ trong mây...

Ngày giáp tết Nhâm Dần
NGUYỄN SÁU